

Från www.gurgelkott.se

Har jag stängt dörren genom att även lägga ut *åsikter* om några saker?
Jag är ju direktör och bestämmer själv om jag vill att något ska finnas på Gurgelkottkoncernens internetsida. Men har jag tagit fel beslut?

Jag tycker så här:

En normalanvändare av sociala medier lägger ut mer på nätet än vi på Gurgelkott gör, både när det gäller åsikter och annat. Jag är inte så förtjust i sociala medier men använder gärna gurgelkott.se.

Om man vill ta reda på vad någon tycker om saker, t.ex. vilken politisk grundfärg den har, är det ofta bara att gå till personens facebookside och glutta en stund så är saken biff. Det följer alltså den nutida normen att visa var man står. Det är en norm som väcker frågor hos mig. Vad är bra och vad är dåligt med den? På många sätt önskar jag tillbaka tiden när man inte visste vad de flesta tyckte om man inte pratade med dem på riktigt.

Jag har aldrig sett mitt musicerande som kopplat till åsikter om t.ex. politik. De jag älskar att spela med och att umgås med har hemvist i olika politiska läger, om några alls. Musiker letar i första hand samspelare som de fungerar ihop med musikaliskt. Om andra kriterier vägde tyngre skulle det inte bli så mycket kul musik skapad. Det är också en del av det underbara med att spela - det är lätt att (åtminstone för en stund) känna djup samhörighet med personer man inte har något särskilt gemensamt med annars. Sedan är det väl också en fråga om proffsighet, man är ju där för att spela. Som på vilket jobb som helst.

Som kommunalanställd lärare skulle jag självklart aldrig drömma om att vara annat än professionell, och då ligger man lågt med för arbetsuppgiften irrelevanta åsikter. Och man spelar trombon likadant vad man än tycker om vad som helst annars.

Men hur var det med dörren, är den stängd? Som trombonist gillar jag ju drag.

Svar: jag tror inte alls att jag har stängt några dörrar som är viktiga för mig att hålla öppna. Jag vill fortfarande spela med de flesta vars musik jag gillar. Om någon av dem skulle läsa på internet att jag har åsikter som gör att de vill sluta spela med mig så får det väl vara så. Jag är ingen extremist (snarare vacklande mittfårig med en vass och viss slagsida åt vänster eftersom jag älskar frihet för många), så det skulle nog förvåna mig några gram om det hände.

Det jag hoppas utmärker mig som musiker och musiklärare är en cocktail av mina bästa egenskaper (de sämre finns förstås också där...). Tankar om politik och annat är väl några av alla ingredienserna till människan Dicken men det där är så diffust.

Jag vill inte låtsas som att jag tycker att det okej med alla åsikter, det kan vara så att man vet saker om någon som gör att det inte skulle kännas så kul att spela med den. Men en sak som är marigt med just de där *sociala medierna* är att man geggat omkring i samma pöl som en massa som tycker likadant i det mesta och det känns lite... kladdigt? Å andra sidan skulle jag inte vilja vara sociala medier-aktiv för att bara bråka med en massa personer vilkas åsikter jag knappt står ut med. Inte om de är vänner, och inte heller om jag inte känner dem alls.

Sociala medier fungerar väl så? Att man blandar sig i meningsutbyten mellan personer man inte känner, som kommunicerar med varandra i någon helt annan persons kommentarsfält.

Liksom, helt fristående från det som ägaren av "sidan" skrev från början. Det känns helt knäppt tycker jag.

Om alla man kommunicerar med på sociala medier har samma åsikt sker inget som får någon att fundera på nya sätt. Men jag tror å andra sidan att nästan inget meningsutbyte mellan *oeniga* personer på sociala medier resulterar i att någon av dem blir mindre bergfast i sin ursprungliga ståndpunkt. Det enda som har förändrats är att de inblandade har blivit uppretade och otrevliga. Och - nu motsäger jag kanske mig själv litegrann - på vägen har vi filat ner vår egen vildvuxenhet i uppsättningen av åsikter och blivit mindre unika. Det är nämligen en smula marigt att på sociala medier kombinera vissa åsikter, så det blir kanske enklast att välja ett ganska färdigt paket. Jag vet, jag överdriver kanske lite. Men inte mycket mer än så va?

Nej, sociala medier är inte en bra plats för så mycket mer än att lajka varandras fikabröd och sånt. Jag tror att det bör hållas på den nivån om man inte vill förvandlas till det sämre. Man kan också välja att inte hålla till där alls, eller med måtta om man så förmår.

Jag har valt en egen väg: jag skriver gärna vad jag tycker på www.gurgelkott.se, där jag slipper interagera så mycket. Är väl stroppig. Och så loggar jag in då och då på sociala medier men försöker att hålla dem ifrån mig några månader i stöten. Ungefär som att feströka - som ju är ett annat sätt att förstöra sitt liv och som förstör det ännu mer om man börjar tycka att varje dag är en fest, eftersom man ju får röka då... Det där sista kändes lite flummigt va. Okej då, förlåt.

Även om det förstås finns fina saker med de där sociala medierna, en möjlighet för utspridda vänner att lätt hålla kontakt, så överväger de dåliga enligt mitt sätt att se på saken. Jag tror att vi blir sämre på att umgås på riktigt i takt med att vi lägger allt mer av våra liv i it-bubblan. Och jag tror att vi blir tråkigare. Och stressade. Och när vi sedan vill ta vårt "konsumentansvar" klagar vi på företag som facebook - *på* facebook. Och tanken att det där med att förlägga det mesta till it-bubblan skulle vara miljövänligt, det är helt enkelt inte sant.

Jag vill inte sitta på nätet och bli en surgubbe. Det är bättre att prata med riktiga människor. Vara en sådan i matbutikskön som får ens barn att låtsas inte känna en... (fast mina är stora nu, så det är verkligen fritt fram att bete sig, fasen vad kul att få vara en LIVS LEVANDE **RIKTIG SURGUBBE!**).

I allt det här ingår att interagera med personer man inte alls har så mycket gemensamt med. Gör man inte det kommer man i onödan börja inbilla sig att människor är onda och att de inte är unika. Men, som sagt, verkligheten är mycket bättre än sociala internetmedier som sällskapsplats.

Dicken Hedrenius